

министъръ... „Ехъ“, въздъхна стариятъ, — „ако е стока, на насъ ли ще се падне!“

Мишо схвана настроението му и се усмихна. Пейка прекъсна за мигъ оживения разговоръ съ снаха си и го погледна многозначително. Бащата срещна погледа ѝ, пусна облакъ димъ и рече каточели за извинение:

— Нищо. Гледайте да се погаждате, това е живота.

— Не е само въ погаждането, но... — засече Мишо. — Хубаво е да си подсигуренъ съ нѣщичко...

Стариятъ приблѣднѣ. „Не сж дошли за хубаво!“ — реши той. — „Я ниви, я нѣщо друго ще поискать... Не давамъ Пъкъ какво имаме — гладуваме, две на едно не можемъ да съберемъ... Мислятъ си, че въ селото нѣ, тече!... Пъкъ и тя“, — изгледа недружелюбно дъщеря си, — „не знае ли какъвъ ни е хала, та се е дотъртила съ него...“

— Но колко сж добре днесъ? — рече твърдо Мишо. — Проклети условия — така дошло, ще караме криво-лѣво, па ще се мжчимъ да ги уредимъ нѣкакъ...

Стариятъ зина. „А! Вижъ каква била работата! Търкулнало се гърнето, намѣрило си захлупката!“ — досети се той. Та и Пейка малко ли му е дрѣнкала за тѣзи условия! Какъ се дърпаха тѣ, какъ се заяждата като кучета презъ плетъ! Отначало той не намираше, че условията сж толкова лоши. Но всичко, за което му говорѣше тя, се сбждваше. И за ценитѣ на житото, и за кризата, и за тежкия, безрадостенъ животъ. Хлътнаха като въ тресавище, и колкото се мжчеха да излѣзатъ на края, толкова по затьваха... И когато клатѣше глава въ знакъ на съгласие, той пакъ не забравяше да я посъветва: „Гледай да се наредишъ ти, пъкъ условията и безъ тебе ще ги оправятъ...“